RADU NOR

IDOLUL DE STICLĂ

9

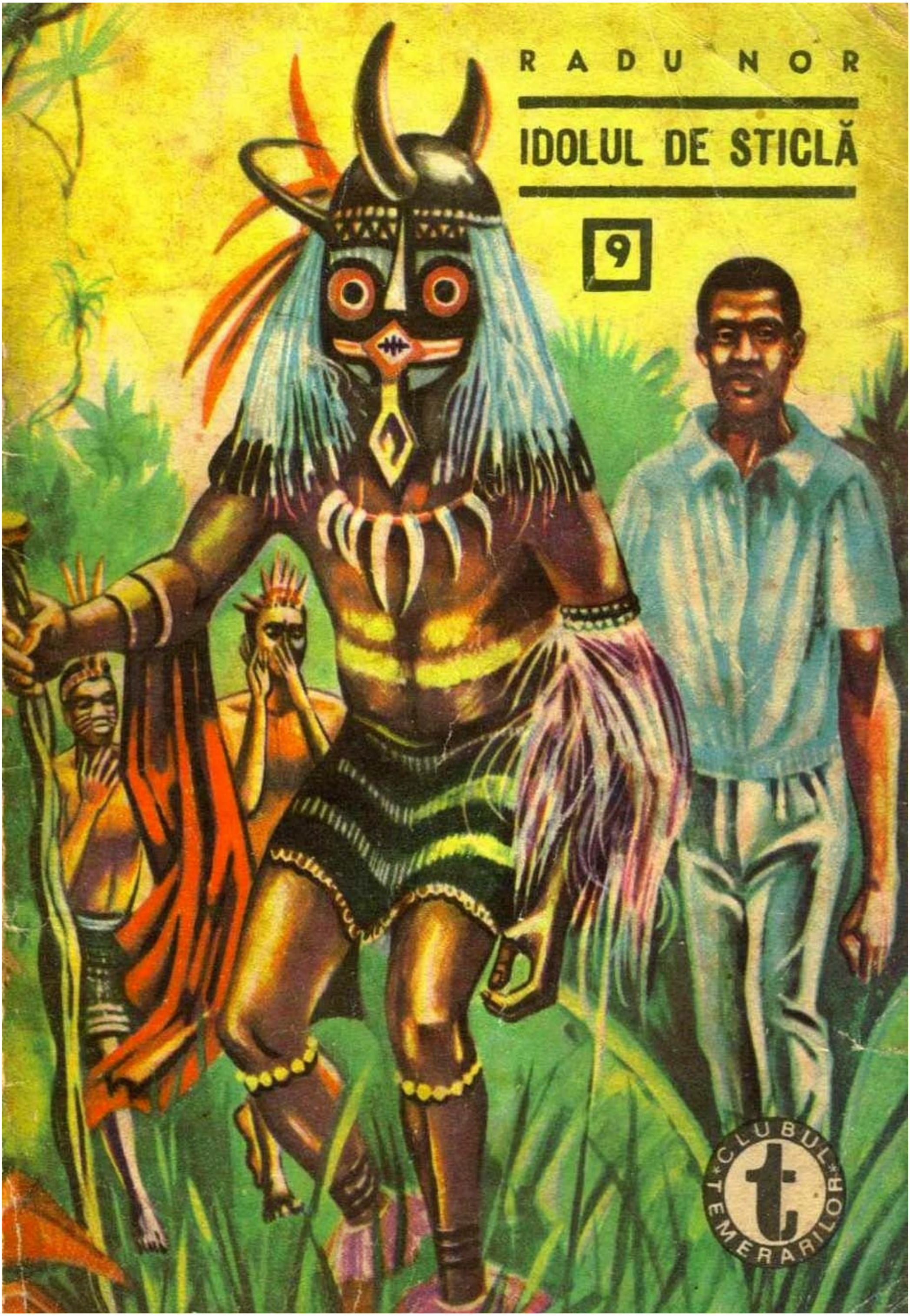

RADU NOR

IDOLUL DE STICLĂ

Volumul 1

Colecția
CLUBUL TEMERARILOR
NR.9

virtual-project.eu

București - 1966
EDITURA TINERETULUI
Redactor responsabil:
TUDOR POPESCU
Tehnoredactor:
GABRIELA TĂNASE
Coperta de
ALBIN STĂNESCU

• ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Oamenii, se știe, au câte o pasiune. Eu, Mihai Cârstea, am mai multe. Poate prea multe. Îmi plac călătoriile – oare cui nu-i plac? – sportul cu balonul oval, muzica veche italiană, dialectele africane și arheologia. Vi se pare că pasiunile mele se situează pe poziții diametral opuse? Că se anihilează, se exclud? Vă asigur că nu! Când scrii romane de aventuri, călătoriile de-a lungul și de-a latul continentelor constituie adesea materia primă, osatura. În decursul lor ești pus, nu o dată, în situația în care calitățile rugbistului – forța și supletea – pot hotărî înclinarea balanței. Iar după un efort fizic sau de gândire, nimic mai potrivit decât muzica. Palestrina, Gabrieli, Monteverdi, Stradella, Corelli, Pergolesi, Cimarosa mă reconfortează, mă liniștesc, îmi limpezesc mintea! În privința dialectelor africane și a arheologiei, predilecția pentru ele este evident o consecință a peregrinărilor. Când cutreieri lumea, simți nevoia să te înțelegi cu semenii tăi și să le cunoști felul de viață, obiceiurile, trecutul.

Întâmplările despre care vreau să vă vorbesc sunt, într-un fel sau altul, legate de pasiunile mele, poate mai puțin de cea pentru muzică. Arheologia însă a fost, ca să zic așa, punctul de pornire. Priviți vă rog această figurină. Sunt sigur că n-ați văzut niciodată ceva asemănător. E din sticlă! Rețineți vă rog: *din sticlă*! Pe continentul african au fost descoperite nenumărate asemenea obiecte, din metal, lemn, fildeș sau ceramică. Dar nu din sticlă! Căci fabricarea sticlei era o taină păstrată cu străşnicie de meșterii egipteni încă acum 5 500 de ani. Prezența unor asemenea statuete, în partea de vest a Africii, e de-a dreptul de neimaginat.

Totuși, am ajuns în posesia acestei figurine la Yola, o localitate de pe râul Benue. Cum? În ce împrejurări? O veți afla permițându-mi să depăn în fața dumneavoastră firul amintirilor.

• DISPARIȚIA PROFESORULUI VOGAN

Rămăsese stabilit să-l însoțesc pe prietenul meu, profesorul Vogan, într-o expediție, și de aceea plecasem cu bătrânul meu Fiat de la București la Lausanne. Sosisem aci seara târziu, mă instalasem într-un mic, dar confortabil hotel și mă culcasem imediat. A doua zi mă trezisem pe la șase. Băusem o cafea, ronțăisem un biscuit și priveam prin fereastra larg deschisă.

Plouase câteva zile în șir, dar în dimineața aceea, soarele se furișase printre nori. Pământul, sătul de apă, se colorase în acel verde izbitor, pe care doar primăvara timpurie îl are pe paletă. Copacii, ca niște prestidigitatori, făcuseră să apară flori pe ramurile abia trezite din somnul de iarnă, iar cerul deasupra lacului nu era cer, ci o maramă subțire, albăstruie.

Era încă prea devreme pentru a-i telefona profesorului Vogan. Știam că lucrează noaptea și că se trezește de-abia pe la nouă. Dar nerăbdarea n-are leac. Ciudat! Călătoresc mult, dar de fiecare dată, în preajma unei expediții, mă apucă frigurile. Cred că pe profesorul Vogan îl năuciseră insistențele mele. Din București îl sunasem cam des, și când nu-i telefonasem îi trimisesem telegrame. Asta doar spre a mă convinge că totul era în ordine, că nu se schimbase nimic în privința datei și itinerarului. Peste 4 zile, la 15 mai, urma să zburăm în Nigeria, unde se semnalaseră niște piese interesante. Nu era o expediție de amploare: Teophil Vogan, un anume Hanssen, tânărul arheolog Horguelin și cu mine.

Hanssen și Horguelin se aflau de-acum în Africa și întâlnirea, fixată pentru ziua de 17, la Yola. Lucrurile, precum se vede, rostuite cu temei, cu chibzuință. Și totuși...

Ora opt! Aparatul mă atrăgea ca un magnet și cerculețele albe ale cifrelor îmi făceau cu ochiul. În general, nu cred în presimțiri; de data asta însă peste nerăbdarea mea cronică se suprapusese un simțământ sumbru. Încercam să-l gonesc, să mă scap de el ca de un oaspete nepoftit, aprindeam țigară după țigară, dar gândul că se întâmplase ceva ce nu trebuia să se întâmple, stăruia. La opt și un sfert formam numărul.

— Aici Mihai Cârstea, aș vrea să vorbesc...

— Bine că ai sosit, îmi răspunse Amalia, menajera lui Vogan, cu un glas ascuțit și neobișnuit de agitat. Sunt nedumerită… Nu știu ce să cred! Profesorul lipsește. Când am venit, am găsit ușa descuiată. Patul e neatins și o dezordine în toată casa, domnule Cârstea, ca la Austerlitz după bătălie.

Așadar, presimțirile mele…

— Nu fi îngrijorată, i-am spus, mai mult ca să mă liniștesc pe mine. Nu atinge nimic și așteaptă-mă. Vin imediat.

De data asta, Fiat-ul meu a dovedit multă înțelegere și bunăvoință, așa că la opt și treizeci de minute frânam în fața casei lui Vogan. Amalia mă aștepta la poartă.

Pentru cine o vede prima oară, Amalia Tumpitz este un monument. Nu atât imensitatea trupului te copleșește, cât contrastele. Imaginați-vă o masă de aproape o sută de kilograme, într-o continuă și trepidantă mișcare, un elefant cu o agilitate de viezure, o balenă încrucișată cu un țipar. De când o cunoșteam, capul ei, de forma unui ou culcat, era înfășurat într-un turban portocaliu. Așa că nimeni n-avea cum să se laude să-i fi văzut vreodată părul. Putea fi la fel de bine blond, roșcat sau castaniu, neted sau buclat, ori să nu existe de fel. Ochii se pierdeau undeva între pungi de grăsime, iar nasul, un buton purpuriu, adulmeca neîncetat, cu frenezie.

Îl îngrijea pe Vogan de peste două decenii, cu o înduioșătoare credință. Când lucra, putea fi sigur că un cerber neînduplecat veghează ca nimeni să nu-l tulbure. Îl scutea de toate măruntele griji ale vieții, luându-le asupra ei și asta nu numai acasă, ci și în expediții. Căci Amalia Tumpitz îl însoțea peste tot, prin toate coclaurile, devenind cu timpul un destoinic asistent și tovarăș de drum, care mânuia cu aceeași pricepere tigăile și aparatele cele mai complicate. În general, Amalia îi privea pe străini cu multă circumspecție. Cu mine însă făcea, de când mă cunoscuse, o excepție și-mi acordase încredere. Explicația? Avea pasiunea romanelor de aventuri și-mi citise cărțile, traduse – o știți desigur – în câteva limbi de largă circulație. Ca să vedeți la ce poate fi bună literatura…

Am intrat în casă, trecând dintr-o încăpere într-alta.

Amalia Tumpitz exagerase. Nu erau nicăieri urmele unei bătălii, ci doar ale unei plecări pripite. Sertare trase din care ieșeau ciorapi, cămăși și alte articole de îmbrăcăminte. Apoi, o

seamă de obiecte risipite pe covor, pe mese, pe fotolii, dulapuri deschise, cu spații goale între umerașe.

— Ce ziceți, domnule Cârstea? De douăzeci de ani sunt în casa asta, dar așa ceva n-am pomenit.

I-am cerut să-mi arate locul obișnuit al valizelor.

— În debaraua de sub scară. Veniți după mine!

Lipsea un singur cufăr, dovadă aproape sigură a unei plecări neașteptate. Ce zor avusese Vogan? Aparatura fusese trimisă la Yola cu vreo săptămână în urmă, iar noi trei, profesorul, Amalia și cu mine, aveam biletele de avion pentru 15 mai. Înapoindu-ne în cameră, am zărit un calendar de perete: fila zilei anterioare nu era ruptă și pe ea scria: miercuri, 12 mai.

Ca să fim siguri, am controlat împreună dulapurile.

— Lipsesc două costume și rufărie, constată menajera. Din baie s-au luat săpunul, un prosop, periuța de dinți și trusa cu aparatul de ras.

După ce mai scotoci în dreapta și în stânga, Amalia Tumpitz trase o concluzie revelatoare:

— Să știi, domnule Cârstea, că a plecat fără noi. Asta e! Și-a făcut singur bagajele și a plecat! Cine ar fi crezut? De douăzeci de ani de când mă aflu în această casă…

Am încredințat-o că părerile noastre sunt în perfectă concordanță și am adăugat:

— Poate că a lăsat vreun bilet, vreo explicație…

Amalia tuna și fulgera.

— Pentru asemenea comportare, nu există nicio explicație, și, mai ales, nicio scuză. Auzi, să-și facă singur bagajele și să dispară ca un… ca un…

Lipsindu-i cuvântul potrivit, renunță și se prăbuși extenuată într-un fotoliu.

Totuși, pe undeva trebuia să existe un indiciu asupra acestei plecări pripite. Am făcut ocolul odăii de lucru, cercetând sistematic obiectele; am desfăcut câteva ghemotoace de hârtie azvârlite pe covor și, în cele din urmă, m-am oprit în fața biroului. Deasupra cărților și hârtiilor cu însemnări aruncate de-a valma se afla marele atlas geografic pe care Vogan îl folosea adesea. L-am deschis la întâmplare, fără a-mi face prea multe iluzii. Dar primul lucru care a ieșit la iveală era o coală albă, împăturită, vârâtă între filele continentului african. Amalia, care-mi urmărise fiecare gest, veni să mi se uite peste umăr.

— Asta ce-o mai fi? O telegramă?

Era o radiogramă adresată profesorului Vogan și expediată de la Yola. Am citit-o cu glas tare:

> „*evenimente neașteptate vă solicită prezența stop veniți fără însoțitori stop rezervat loc avion pentru 13 mai, ora 6:15 stop rog discreție maximă stop urmează explicații verbale stop hanssen*”

— Tt… tt… tt… făcu Amalia Tumpitz țuguindu-și buzele. „Evenimente neașteptate”… „fără însoțitori”… și… „discreție maximă”. Nu, domnule Cârstea, aici nu-i lucru curat.

Îmi luă hârtia din mână și ținând-o cu vârful degetelor, ca pe-o gânganie, o reciti. Apoi spuse cu și mai multă convingere „nu e lucru curat” și se duse să formeze numărul de telefon al aeroportului.

— Profesorul Vogan? îi răspunse o voce, așteptați o clipă. Da, Teophil Vogan… a plecat cu cursa 316 prin Roma-Atena-Cairo-Kartum spre Kano. Biletul? A fost reținut prin aeroportul de destinație… N-aveți pentru ce!

Menajera trânti receptorul pe furcă și făcu o remarcă filosofică, potrivit căreia bărbații n-aveau minte nici de două parale.

Cel puțin în privința profesorului îi dădeam dreptate. Se luase orbește după indicațiile cuprinse în misterioasa misivă, ceea ce vădea o totală lipsă de prevedere și o inexplicabilă neîncredere în mine și în menajera lui. Amalia, mai ales, primise o grea lovitură și trebuia s-o consolez.

— Vezi, în viață suntem puși uneori în fața unor situații neprevăzute și atunci se întâmplă să acționăm altfel ca de obicei. În timpul unui naufragiu, de pildă, oamenii încearcă să salveze obiectele cele mai puțin trebuincioase. O umbrelă, un serviciu de manichiură, o pălărie! Deși știu prea bine că, de fapt, ar trebui să se asigure cu alimente, cu apă de băut și cu îmbrăcăminte călduroasă.

Argumentele mele avură soarta pufului de păpădie luat de vânt și Amalia Tumpitz mă lămuri că aici nu se înecase nicio corabie. Recunoscu însă că, în cazul cel mai fericit, cineva îi jucase bietului profesor o farsă.

Cuvântul „biet” făcea dovada că arțagul i se mai potolise și că exista teren propice pentru a ataca latura practică a problemei.

— Dragă Amalia, începui cât mai mieros cu putință. Cred că singura soluție e să plec cu primul avion. Ajuns la Yola, voi…

N-am mai putut continua și cred că nici cel mai priceput orator n-ar fi reușit s-o facă. Asupra mea se revărsă un torent tumultuos, o avalanșă de cuvinte. Se apropiase de mine și gesticula atât de aproape de fața mea, încât am bătut în retragere. Rechizitoriul a durat aproape un sfert de ceas și din el am desprins următoarele:

— că sunt un om fără caracter;

— că la mine nici nu poate fi vorba de cei șapte ani de acasă;

— că părinții mei și-au cheltuit în zadar banii, trimițându-mă la școală;

— că tot ce am scris e plicticos, banal și pe deasupra lipsit de originalitate.

În concluzie, Amalia Tumpitz mă trăgea la răspundere pentru intenția absurdă de a porni fără ea în căutarea profesorului.

Mi-am dat seama că orice împotrivire e lipsită de sens și am capitulat.

Nu știam dacă mai pleacă vreo cursă spre Roma, Atena și Cairo, dacă aveam sau nu legătură cu Nigeria, dar am pornit deîndată spre aeroport: Amalia, într-un taior de culoarea caiselor coapte, cu o pălărie-castron în locul turbanului și cu trei geamantane mari, care umpleau până la refuz portbagajul; eu, în costum și cu impermeabilul, pe care, din fericire, îl uitasem în mașină. Speram să mă pot repezi până la hotel, să-mi iau strictul necesar, dar am fost nevoit să renunț.

Amalia se temea să nu scăpăm avionul.

• OMUL CU CATARAMELE DE METAL

Micul avion de pasageri al societății nigeriene decolase pe aeroportul din Kano, îndreptându-se spre Yola. Drumul, lung de vreo 500 de kilometri, trecea pe deasupra unor lanuri verzi de porumb și batate, a orezăriilor cu pământ negru mustind de apă, a plantațiilor de cauciuc și cacao, dese ca niște perii, deasupra brusei cu ierburi pârjolite de soare. Pasagerii, cei mai mulți localnici, funcționari superiori și negustori înstăriți, moțăiau în fotoliile lor. Lângă mine, Amalia Tumpitz devora un roman polițist cumpărat la un chioșc înainte de plecare. Era dornică să-l comenteze, căci îmi arunca din când în când câte o privire de elev silitor, care vrea să-și etaleze cunoștințele.

Pleoapele mele pe jumătate închise o reținură o bucată de timp, însă numai până observă că nu dormeam. Pe loc, îmi spuse subiectul cărții, părerea ei despre metodele detectivului și cum ar fi procedat ea în locul lui. Îi reproșa lipsa de previziune științifică și de sistem. Apoi, trecu la ale noastre.

— Dragă domnule Cârstea, peste un sfert de ceas vom fi la destinație și n-am stabilit încă nimic. N-ar trebui și noi să întocmim un plan de bătaie? Ajungem la Yola, oraș necunoscut, oamenii de asemenea. Ce facem? Cui ne adresăm? Pe cine întrebăm? Unde ne ducem?

— La hotel, răspunsei laconic, ca să ne spălăm.

— Bine, bine, la hotel. Și pe urmă?

— Pe urmă, voi merge să târguiesc câte ceva: săpun, un prosop, o periuță de dinți.

Ce greșeală din partea mea, ce imprudență! Intensitatea vocii ei îi îndemnă pe pasageri să-și întoarcă, ca la comandă, capetele.

— Desigur! Dumitale ți-e gândul la nimicuri, în timp ce bietul domnu’ Vogan…

Când Amalia rosti numele profesorului, unul dintre pasageri se ascunse în grabă îndărătul unui ziar. Pe moment, nu am acordat gestului lui vreo atenție. Tovarășa mea de drum continua să-mi aducă învinuiri din cele mai grave, în vreme ce eu căutam febril un mijloc de a o face să se oprească. Tăcu de-

abia deasupra aeroportului din Yola și asta numai mulțumită senzației golului la stomac. Când să răsuflu și eu ușurat, am simțit că cineva mă fixează stăruitor. M-am întors brusc, dar n-am înregistrat decât o repetare a manevrei cu ziarul și un amănunt: omul pe care-l interesam purta niște pantofi neobișnuiți, cu catarame de metal.

Era cât se poate de limpede! Necunoscutul se alarmase la rostirea numelui arheologului și se temea să fie văzut de mine. Motive temeinice – recunoașteți și dumneavoastră – pentru a-mi trezi bănuieli.

Decis să-i văd fața, m-am ridicat de pe scaun, tocmai în momentul când aparatul atingea solul.

Aeroportul de la Yola nu are pistă de aterizare. Avioanele se ridică și coboară pe un teren viran, plin de mușuroaie, din vecinătatea orașului. Dacă aș fi știut-o, aș fi rămas cuminte pe locul meu și aș fi strâns bine cordonul de siguranță. Așa însă, podeaua mi-a fugit de sub picioare și căutând să-mi mențin o poziție decentă, de biped, mi-am izbit țeasta de ceva mult mai rezistent decât ea.

Am zărit niște forme geometrice mai mult sau mai puțin regulate, de culoare verde, și-abia după dispariția lor am constatat că tovarășa mea de drum mă oblojea cu o batistă înmuiată în apă. Totodată cerea călătorilor care coborau să-i împrumute un briceag sau un alt obiect metalic, remediu recunoscut împotriva cucuielor.

Fără să-mi fac iluzii, m-am uitat după omul cu ziarul. Locul lui era gol. Am coborât în goană scara mobilă. Dar în fața barăcii care ținea loc de aerogară, câteva taxiuri se puneau tocmai în mișcare.

Resemnat m-am întors s-o ajut pe Amalia la bagaje. Biata de ea! Mă compătimea, suferea alături de mine, căci era ferm convinsă că ciudata mea comportare se datora loviturii la cap.

• INVESTIGAȚII LA YOLA

Yola are vreo 15 000 de locuitori, un cinematograf, două monumente, un hotel și câteva restaurante. Atracția târgului însă rămâne bazarul. Aici găsești de toate: gramofoane cu pâlnie, aparate de radio cu tranzistori, biciclete ruginite, frigidere de ultimul tip, îmbrăcăminte și încălțăminte, obiecte de artă „autentice”, fabricate în serie, îmbietoarele produse alimentare ale ținutului, ca: manioc, batate, arahide, și mai ales fructe splendid colorate, mirosind îmbătător.

La hotel, întrebasem întâi și întâi de profesor. Funcționarul de la recepție căută în registru, dar nu găsi numele de Vogan. Nici nu-și aminti să fi văzut pe cineva, ale cărui semnalmente să corespundă celor date de noi. Ne sfătui însă să vorbim cu schimbul lui, care trebuia să sosească peste un ceas. Amalia se duse în camera ei să se odihnească, iar eu putui în sfârșit să-mi fac cumpărăturile.

Revenind cu brațele încărcate de pachete, am găsit-o instalată la o masă din hol, sorbind dintr-un pahar cu suc de ananas, în care pluteau cuburi de gheață. Alte două pahare goale, fața ei congestionată șiroind de sudoare și respirația întretăiată arătau că temperatura de aproape 40 de grade îi dădea de furcă. Am constatat surprins că se juca cu un mic pumnal, al cărui mâner avea forma unui cap de șarpe.

Sosirea mea avu asupra ei un efect miraculos: se înviora, împinse paharul la o parte și spuse cu vădita intenție de a mă da gata:

— Ce-ai zice, domnule Cârstea, dacă ți-aș comunica acum, pe loc, unde e profesorul? Ai pica jos, nu-i așa? Fă bine, sprijină-te de masă și află că domnul Vogan a ajuns tocmai... în orașul Konka de pe malul lacului Tșad.

Dacă mi-ar fi spus că pornise într-o expediție cosmică sau că se cufundase cu un batiscaf undeva în Pacific, n-aș fi fost mai surprins. Ce să caute el acolo? Planul expediției nu prevedea un asemenea obiectiv. Nu pomenise niciodată de Tșad sau de Konka, ci doar de ținutul din jurul Yolei.

La întrebarea mea, de unde deține această informație, Amalia Tumpitz mi-a relatat următoarele:

— Coborâsem din camera mea, dragă domnule Cârstea, din pricina căldurii înăbușitoare și a setei care-mi uscase gâtlejul. Abia m-am așezat la această masă și am cerut de băut, când și-a făcut apariția un domn foarte simpatic. Zicea că-i portughez, negustor de obiecte de artă, aici, în oraș, și că i-ar face mare plăcere să schimbe câteva cuvinte cu o doamnă distinsă ca mine. Am conversat despre unele și despre altele. Mi-a arătat fotografiile copiilor săi, mi-a vorbit despre soția lui care nici ea nu suportă clima, iar eu, la rândul meu, i-am povestit viața mea și ce m-a adus la Yola.

— Ai amintit și de profesor?

— Desigur, și foarte bine am făcut. Numele i s-a părut cunoscut și când i l-am descris, mi-a spus imediat că domnul Vogan îi făcuse cinstea să cumpere de la el câteva mici piese. Îl întrebase totodată cum se poate ajunge la Konka.

Povestea mă cam intriga.

— Zici că profesorul a cumpărat „obiecte de artă” de la negustorul dumitale? Ce fel de obiecte? Ca acesta?

Arătai spre cel de pe masă, o imitație grosolană a minunatelor pumnale djaba.

— Cred că da! Portughezul avea multe lucruri frumoase, statuete, brățări, coliere, cercei. A fost foarte drăguț. M-a poftit să-mi aleg ceva, ca amintire. Am luat pumnalul care mi-a plăcut și care e și un lucru folositor. Bani n-a vrut să primească, ba chiar s-a simțit jignit. „E un modest semn de recunoștință pentru plăcuta conversație pe care mi-ați oferit-o, scumpă doamnă.” Așa mi-a spus, înainte de a ne despărți.

Acum nu mai aveam niciun dubiu. Totul era cusut cu ață albă.

— Cum arăta portughezul? am întrebat-o.

— O, era foarte, foarte simpatic!

Cucerită de interlocutorul ei, Amalia nu reținuse decât că era „simpatic”. Mie îmi venea să iau câmpii.

— Amintește-ți măcar cum era îmbrăcat!

— Avea un costum gri… sau cafeniu… o cămașă… și o cravată ori verde, ori vișinie. Pantofii însă…

Am ciulit urechile.

— Pantofii? Ce era cu ei?

— Erau niște pantofi obișnuiți, dar aveau câte o cataramă mare…

M-am răstit la ea, băgând-o în sperieți.

— Cataramă, ai spus? O cataramă de metal?

— Ei da, și ce-i cu asta? Era o cataramă ca toate cataramele.

— Ascultă, Amalia, i-am spus pe un ton autoritar, din clipa aceasta nu mai vorbești cu nimeni decât în prezența mea. Și chiar când sunt de față, nu sufli o vorbă despre scopul venirii noastre și despre profesor. Iar dacă-l mai zărești vreodată pe omul cu cataramele, îmi dai imediat de veste. Ne-am înțeles?

Constatai uimit că în loc să se simtă jignită, radia de plăcere.

Își închipuia, probabil, că eram gelos.

Între timp, venise celălalt funcționar al hotelului. L-am pus la curent cu ceea ce mă interesa și omul, binevoitor, mi-a relatat tot ce știa:

— Profesorul Vogan a sosit ieri, deși camera fusese reținută pentru 17 mai. De-abia s-a instalat – nici nu apucasem să-l înregistrez – când au venit să-l caute doi domni. Am trimis să-l cheme și a coborât. Au stat puțin de vorbă, vreun sfert de oră, după care m-a informat că dorește să plece. I s-a adus valiza pe care n-o desfăcuse încă și au ieșit împreună.

Atâta știa omul. I-am mulțumit și m-am întors la masa Amaliei.

Recapitulam în gând informațiile primite. Cei doi cu care se întâlnise Vogan nu puteau fi decât Hanssen și Horguelin! Dacă din anumite considerente, necunoscute mie, schimbaseră itinerarul? Dacă aveau motive temeinice să nu-l divulge nici măcar mie și Amaliei? În cazul acesta, felul meu de a proceda era lipsit de corectitudine și potrivnic voinței profesorului.

Asemenea idei și altele, la fel de bănuitoare, mi se învălmășeau în minte, în timp ce Amalia mă fixa cu ochii ei ascunși printre pernițe, așteptând destăinuiri care întârziau.

Tocmai atunci cineva rosti numele profesorului.

— Domnul Vogan n-a lăsat un plic pentru mine? îl întreba cineva pe funcționarul de la recepție.

Ca împins de un resort, am ajuns lângă el și l-am măsurat din cap până în picioare. Îmi era cu desăvârșire necunoscut și… n-avea pantofi cu catarame. Înalt și deșirat, cu niște ochelari ieftini și cu trăsături șterse, îți făcea impresia unui modest

funcționar, a unui vânzător de magazin sau poate a unui comisionar.

Am încercat să-l iau pe nepregătite.

— Ce aveți cu profesorul?

Mi-a răspuns liniștit, deși puțin contrariat:

— Treburile mele cu domnul Vogan mă privesc.

Ignorându-mă, i se adresă din nou funcționarului. Acesta îl asigură că nu i se lăsase nimic, ceea ce îl cam nemulțumi. Dădu din cap, a regret, și se pregăti să iasă.

Dacă voiam să aflu ceva, trebuia să-mi schimb tactica.

— Vă rog să mă scuzați, i-am spus cu politețea omului care-și recunoaște vina. Sunt un prieten al domnului Vogan și plecarea lui neașteptată mă îngrijorează. Acesta este motivul pentru care am îndrăznit…

Omul cu ochelari surâse îngăduitor și parcă puțin interesat.

— A, un prieten al profesorului! Atunci, firește, se schimbă lucrurile. Aflați, domnul meu, că înainte de a porni spre Konka…

— Așadar, acolo s-a dus?

— Desigur! Dumneavoastră nu știați? Domnul Vogan mi-a spus-o când mi-a făcut onoarea să-mi viziteze magazinul și să cumpere un mic, dar foarte bun revolver.

— Un revolver?

Profesorul nu ținuse în viața lui un revolver în mână și nici nu știa să umble cu el. Dacă Teophil Vogan își procurase o armă, lucrurile stăteau mai prost decât îmi închipuisem.

— Deoarece nu avea întreaga sumă asupra lui, continuă negustorul, mi-a cerut să trec pe la hotel. Ei, dar nu-i cine știe ce. Doi pfunzi… În graba plecării, o fi uitat să mi-i lase.

I-am dat banii și s-a retras, mulțumindu-mi și poftindu-mă să-i vizitez prăvălia.

• DHOLO

Creierul meu lucra sub presiune. Aflasem din două surse diferite că Vogan se îndreptase spre lacul Tșad. Faptul că-și procurase o armă dovedea că această călătorie nu era lipsită de primejdii. Așadar, trebuia acționat cât mai energic cu putință.

I-am explicat Amaliei situația; a înțeles neașteptat de repede și s-a oferit să se intereseze cum se poate ajunge la Konka.

De masa noastră tocmai se apropia un băiat de vreo 15-16 ani, în uniforma cafenie, cu fireturi de aur, a hotelului. Era voinic, cu pielea ca lemnul de abanos și cu o dantură ca în reclamele pentru pastă de dinți.

Amalia i-a făcut semn să se apropie.

— Ascultă, boy, de aici până la Konka sunt curse de avion?

— Nu, doamnă! Numai de la Kano! Avioanele care vin de la Lagos fac escală la Kano. De acolo, fiecare pleacă în altă direcție. Spre Yola, spre Zaria, spre Sokoto, spre Maiduguri și spre Konka…

— Dar trenul de unde l-am putea lua?

— De la Zaria, doamnă. Este cale ferată până la Nguru. De la Nguru la Konka trebuie să mergeți cu mașina.

— Prea complicat! Tu ce ne sfătuiești? l-am întrebat eu.

— Cel mai bine e cu automobilul… Cam trei sferturi din drum aveți șosea. Greu va fi sus, în regiunea mlaștinilor. Dar în 2-3 zile ajungeți sigur.

Mă adresai Amaliei:

— O fi mers și Vogan cu mașina? Fără îndoială! Probabil că Hanssen și Horguelin au închiriat una, aici la Yola.

Băiatul păru surprins.

— Vă înșelați, domnule. Domnul profesor s-a dus la Wahabe. Îl însoțeau doi străini și nu domnii Hanssen și Horguelin.

Am rămas amândoi, și eu și Amalia, cu gura căscată. Apucându-l pe băiat de braț, l-am tras spre mine și am răcnit:

— Mai spune o dată! Haide, repetă…

S-a cam speriat – ce-o fi fost în gândul lui numai el știa – continuând însă să afirme că Vogan se îndreptase spre Wahabe,

în compania a doi străini. Felul meu de a mă purta îi displăcu Amaliei. Îmi șopti:

— Domnule Cârstea, dumneata ești prea repezit și nu știi să vorbești cu oamenii. Dă-mi voie să mă întrețin nițel cu acest tânăr.

Încuviințai, ridicând din umeri. Ea îl pofti să șadă și începu să-i mângâie părul aspru și creț.

— Spune, puiule, lui tanti Amalia, cum te cheamă și câți ani ai?

Băiatul se fâstâci, dar îi dădu informațiile cerute.

— Mă numesc Dholo și am împlinit… 15 ani.

Puse în mod vădit accentul pe „15 ani”, pentru ca doamna corpolentă să înțeleagă că nu mai era copil.

— Foarte bine! Acum lămurește-mă: cum ai aflat că profesorul Vogan a mers la Wahabe și nu la Konka.

— Fiindcă eu am chemat taxiul și am auzit ce au spus șoferului.

— Și zici că însoțitorii profesorului nu erau Hanssen și Horguelin?

— Nu erau ei. Doar îi cunosc. Au stat la noi: etajul II, camera 16. De altfel ei au plecat cu aceiași doi străini ca și domnul profesor. Dar cu câteva zile în urmă.

Asta mi-a luat de-a dreptul piuitul. Cei doi necunoscuți îi luaseră mai întâi pe Horguelin și pe Hanssen, apoi pe profesor. Iar ei, ca niște mielușei, i-au urmat de bună voie.

Mă uitam la Amalia și ea la mine și ne întrebam din ochi până când aveau să se mai încurce ițele. Doi străini misterioși, un portughez cu pantofi cu catarame de metal și un individ dubios, care mă ușurase de doi pfunzi… acționau într-un fel de neînțeles pentru mine. Ce voiau? Care erau intențiile lor? De ce se făcuseră atâtea eforturi pentru a ne convinge că Vogan plecase la Konka?

Ca să-mi mai limpezesc mințile, luai paharul cu suc de ananas al Amaliei și-l dădui pe gât. Băutura rece și parfumată mă învioră.

Dholo spunea adevărul, asta era lege! Nu ca să-l verific, ci ca să obțin eventual alte amănunte, l-am întrebat:

— Ziceai că tu ai chemat taxiul. L-ai recunoaște? Mi l-ai putea arăta? Aș vrea să stau de vorbă cu șoferul…

Băiatul se oferi imediat să ne ducă la stație. Am găsit ușor mașina – cu totul erau patru – a cărei conducător, sfârșit de caniculă, moțăia pe bancheta destinată pasagerilor. Amalia l-a trezit și omul a confirmat, cuvânt cu cuvânt, cele spuse de Dholo. Fusese chemat la hotel chiar de către acesta. Aci luase trei pasageri, din care unul cu bagaje, care-i indicaseră ca destinație marginea pădurii de la Wahabe. Sosind acolo, îi plătiseră prețul cerut, îi dăduseră și ceva pe deasupra și o luaseră pe jos prin junglă. Se cam mirase el, dar socotind că orice cetățean e liber să se plimbe unde poftește – cu mașina dacă plătește, și dacă nu, pe jos – s-a întors în oraș ca să-și continue, în stație, somnul.

Ne-am înapoiat la hotel. Amalia, mai bătăioasă ca oricând, insista să începem neîntârziat urmărirea. Eu simțeam nevoia să reflectez, să mă mai limpezesc și, de aceea, i-am cerut un răgaz de două ore. L-am obținut cu destulă greutate.

Întins pe pat, în agreabila penumbră a storurilor trase, încercam să dau de capătul firului atât de încâlcit al întâmplărilor. Cine avusese interes să-l cheme pe Vogan la Yola și în ce scop? Pe cine stânjenea prezența mea și a Amaliei? Pentru care motiv fusesem ademeniți la Konka, iar profesorul la Wahabe? Unde erau Horguelin și Hanssen?

Prea multe semne de întrebare, mult prea multe pentru mintea mea vlăguită. De un lucru însă eram convins: profesorul se găsea undeva în jungla de la Wahabe, tocmai fiindcă se făcuseră atâtea încercări de a mă face să-l cred în altă parte. Nici asupra faptului că era în pericol nu mă mai îndoiam. Amalia avea dreptate: Vogan trebuia căutat și găsit! Eram gata s-o încerc, dar aveam în fața mea o imensă piedică: persoana Amaliei Tumpitz. S-o duc cu mine prin pădure ar fi însemnat să-mi restrâng posibilitățile de a acționa, iar ca s-o determin să stea la Yola și să mă aștepte, nu mă simțeam în stare.

Am sunat, rugând-o pe cameristă să mi-l trimită pe Dholo.

Băiatul sosi după un minut, de parcă s-ar fi așteptat să-l chem. Privirea inteligentă, modestia și ținuta demnă îți inspirau încredere. M-am decis să-i vorbesc deschis, ca între bărbați.

— Uite, Dholo, ce se întâmplă. Eu sunt prietenul profesorului Vogan care a stat aici la hotel.

— Știu, domnule!

— Trebuia să facem, în jurul orașului vostru, săpături arheologice. Noi doi, împreună cu Hanssen și Horguelin. Toți trei au dispărut și am rămas singur.

— E și doamna grasă…

— Da, din păcate. În sfârșit… De două ori s-a încercat îndepărtarea mea, expedierea mea la Konka și s-ar fi reușit dacă nu aflam de la tine adevărul. M-ai ajutat foarte mult, Dholo, și sper să mă ajuți și de-acum încolo. Gândește-te bine: ce i-ar putea interesa pe niște arheologi în jungla de la Wahabe?

Băiatul nu se gândi, ci răspunse pe loc:

— Ruinele, domnule.

— Ai spus „ruine”? Ce fel de ruine?

— Ale unui vechi palat. E destul de greu să ajungi până la el. Și mai e ceva… Băiatul se codi.

— Ce anume?

— Se spune că acolo ar fi duhuri rele. Fel de fel de duhuri rele. De aceea, oamenii din partea locului se tem să se apropie de palatul de la Wahabe.

Mai lipsea acum ca în povestea asta năstrușnică să intervină și niște fantome. Îmi făcusem planuri în privința lui Dholo, dar mi-era că va trebui să renunț. Văzându-l însă liniștit și zâmbitor, l-am întrebat:

— Ție nu ți-e frică de aceste duhuri?

— Cum să-mi fie, domnule, de vreme ce nu cred în ele!

M-am bucurat grozav și l-am bătut pe umăr.

— Atunci ești omul meu!

„Omul meu” era totuși un puști de 15 ani și de aceea i-am dăruit o cutie cu ciocolată, cumpărată la Kano. A primit-o fără fasoane, a desfăcut-o pe loc și m-a invitat să mă servesc, ceea ce, mărturisesc, mi-a lăsat o impresie excelentă.

Am mai vorbit despre unele și despre altele și mi-a explicat de unde cunoaște ruinele de la Wahabe.

— M-am născut la Okuru, un sătuc de la marginea pădurii. Părinții mei au murit pe când eram mic, așa că m-a crescut un unchi din partea mamei, Ababha. Unchiului îi plăcea să vâneze în junglă și mă lua adesea cu el. Astfel am ajuns de multe ori la ruine. Pe-atunci nu existau duhuri. Doar un bătrân cam smintit, un pustnic, care susținea că fusese pus să păzească palatul. Trăia printre zidurile vechi, hrănindu-se cu ce culegea prin pădure. Într-o zi, trecând pe-acolo, l-am găsit mort. Tot atunci,

în satele de la marginea junglei se răspândise zvonul că ruinele din pădurea Wahabe sunt bântuite de duhuri. Dar unchiul Ababha râdea, spunând că duhuri rele nu există, ci numai oameni răi. Un an mai târziu, unchiul Ababha a murit de bătrânețe, iar eu am plecat la Yola, să lucrez. De-atunci n-am mai fost la ruine.

Ceea ce spunea băiatul îmi întări convingerea că profesorul trebuia căutat la Wahabe și nu în altă parte, iar Dholo era cel mai indicat să mă însoțească.

— Vezi, Dholo, eu am de gând să pornesc în căutarea profesorului Vogan, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am o presimțire că în cazul acesta, graba nu strică treaba. Ce zici, vrei să mă ajuți?

Bucuria îi stătea scrisă pe față. Și nu era de mirare! Pe care băiat de vârsta lui, fie el din Europa, Africa sau de pe Cercul Polar, nu-l înflăcărează aventurile?

— Sigur că vreau, domnule! Vă conduc cu dragă inimă, numai… numai să-mi dea voie de la hotel.

— Asta se aranjează! Vorbesc eu cu directorul îndată ce coborâm.

Mi-a cerut voie să se ducă să-și schimbe uniforma cu hainele lui „civile” și ne-am dat întâlnire în hol, peste un sfert de oră.

Dacă „problema Dholo” se rezolvase în mod favorabil, cealaltă, a Amaliei Tumpitz, mă îngrijora. Trebuia, desigur, s-o informez, dar să și găsesc mijloace de convingere pentru rămânerea ei la Yola.

Căutam tocmai niște argumente, când m-am trezit cu ea în cameră. Ținuta ei, gen Stanley și Livingstone, se compunea dintr-un costum de doc verzui, bocanci, cască colonială și… umbrelă. O geantă de piele îi atârna de umărul stâng și un binoclu de marină, de celălalt.

Așadar, nimic de făcut! Buna Amalia era gata să mă însoțească prin coclaurii Wahabei. Spre imensa mea surprindere, aflai din gura ei că avea cu totul alte intenții.

— Dragă domnule Cârstea, m-am gândit că va fi greu să-l găsim pe profesor acolo, în junglă, neavând nicio indicație. După mine, singurul care ne-o poate furniza este negustorul portughez și de aceea am să cutreier orașul, am să-l „filez”, cum spun de obicei detectivii din romane. Iar când îl voi avea în

mână, las' pe mine. N-o să reziste el la interogatoriul meu! Va face mărturisiri complete!

Mie mi se luase o piatră de pe inimă.

— Și cu mine cum rămâne? Eu ce fac între timp? am întrebat cu candoare, dar cu destule emoții în privința răspunsului.

— Rămâneți la hotel și mă așteptați. O să dureze puțin!

— Ce-ar fi, aruncai eu o vorbă, să mă reped între timp până acolo unde începe pădurea? Poate aflu ceva. Poate l-a văzut cineva pe profesor…

De ruine, se-nțelege, n-am suflat un cuvânt. Riscul ca Amalia Tumpitz să-și schimbe intențiile era prea mare.

— Foarte bine, dragă domnule Cârstea, a încuviințat ea. Atunci rămâne să ne întâlnim deseară. Te rog să fii prudent și să procedezi mai inteligent decât eroii cărților dumitale. Nu te mai rețin. Cu bine!

Văzând-o părăsind camera, îmi venea să sar într-un picior de bucurie.

Am luat lanterna electrică, cumpărată în aceeași dimineață, am controlat dacă briceagul, de care nu mă despart niciodată, e la locul lui și am coborât în hol să mă întâlnesc cu Dholo. Peste un sfert de ceas, eram instalați într-un taxi hodorogit și „zburam” cu 25 de kilometri pe oră, spre Wahabe.

• UN AVERTISMENT ȘI ÎNCĂ UNUL

Jungla din ținutul Wahabe era o junglă adevărată. Pădurea toridă și umedă, un labirint haotic, cu mlaștini năpădite de vegetație și cu luminișuri ermetic închise, te făcea să te simți prizonier.

O rețea firavă de poteci se pierdea undeva în încâlcita pustietate a ochiurilor acestei plase. Pretutindeni, exces de umbră, exces de aburi jilavi, exces de insecte…

Înaintam de-a lungul unei cărări, urmându-l pe Dholo. Acesta își pierduse sfiiciunea și vorbea într-una, arătându-mi copaci cu forme ciudate, liane groase cât un braț de om și orhidee strălucitoare cu parfum amețitor. Pe alocuri, din frunziș ne urmăreau speriați ochi mari, fosforescenți, sau își luau zborul păsări, stârnind panică printre celelalte viețuitoare.

Drumul era drum mai mult după nume. Se pierdea adesea în smârcuri cu apă verzuie și rău mirositoare, sau era barat de trunchiuri imense, căzute de-a curmezișul.

Dacă lui Dholo, în pantaloni scurți și în sandale ușoare, nu-i păsa de obstacole, mie, în ținuta mea de oraș, îmi era greu să mă mișc în voie. Hainele mi se agățau de crăci și se sfâșiau, iar pantofii începură să semene cu niște bulgări informi de noroi.

Căldura era înăbușitoare. Sudoarea curgea șiroaie, ochii mă usturau și, de sete, limba mi se lipise de cerul gurii.

Dholo, căruia i se făcuse milă, plecase după apă. Îl așteptam așezat pe un buștean, căznindu-mă să-mi curăț încălțămintea.

A revenit, întinzându-mi o frunză răsucită în formă de cornet. M-a urmărit atent în timp ce beam cu înghițituri mari apa limpede și rece. Apoi, părându-i-se că am nevoie de sprijin moral, m-a încredințat că nu mai e departe până la ruine.

— Cel mult într-o oră suntem acolo, domnule!

Ne pregăteam să pornim mai departe, când a răsunat un zgomot slab, asemănător cu cel ce se produce când ciupești o coardă bine întinsă. Nu i-aș fi dat vreo atenție – dacă eram singur, probabil că nici nu mă opream – dar Dholo mi-a arătat, la câțiva centimetri de capul meu, o săgeată înfiptă în trunchiul unui copac.

Mi-a pierit brusc orice urmă de oboseală! Stăteam pe loc, incapabil să fac o mișcare și priveam fascinat săgeata suplă, împodobită cu pene, care mai vibra.

Fusese oare o încercare de a mă ucide sau numai un avertisment? Înclinam spre a doua ipoteză, căci altfel, ce rost ar fi avut petecul de hârtie, prins de săgeată, care flutura în bătaia vântului? L-am smuls ca să-l pot privi în voie. Purta, desenat în pripă, cu creionul, un craniu și două oase încrucișate.

Fără îndoială un avertisment! Știind că indigenii din partea locului nu folosesc simbolul piraților, al sticluțelor cu otravă și al instalațiilor de înaltă tensiune, arcașul nu putea fi decât un străin, unul din misterioșii mei adversari care depuneau toate eforturile ca să mă îndepărteze de Wahabe.

Pe Dholo, întâmplarea îl lăsase rece. Părea mai degrabă amuzat și mă zorea să ne reluăm drumul.

Mi-am zis și eu „fie ce o fi” și străduindu-mă să mă conving că nu-mi pasă de această naivă încercare de intimidare, am grăbit pasul.

Poteca, mult mai largă aici, era bine bătătorită și Dholo mă anunță că ajunsesem în imediata apropiere a ruinelor.

Soarele, pe care nu-l mai zăream printre vârfurile copacilor, coborâse desigur spre orizont, căci jungla se topea încetul cu încetul într-un amurg cenușiu, cu nuanțe de smarald.

Mergeam în tăcere, eu urmându-l pe Dholo la câțiva pași.

Deodată, tânărul meu prieten se opri, se întoarse spre mine și duse degetul la buze. De undeva din desiș veneau bătăi surde de tobă.

Bum… bum-bum… bum-bum… bum, Și iar: bum… bum-bum… bum-bum… bum!

— Cunoști aceste semnale? Ce înseamnă?

— Nu știu, domnule! La noi, nimeni nu bate astfel tam-tamul. Aceste sunete nu înseamnă nimic.

Tobele se auzeau tot mai tare. În apropierea noastră, se înălța un baobab singuratic, plantat parcă anume ca să ne ofere adăpost. Ne-am pitit, umăr lângă umăr, după trunchiul său imens.

N-am avut prea mult de așteptat. La câțiva zeci de metri, cărarea se întâlnea cu alta, mai îngustă, pe care pășea acum o procesiune impozantă. În frunte, un om purtând o mască rituală, cu trupul vopsit în roșu, negru și galben, împodobit cu pene,

scoici, dinți de animale și cu tot felul de obiecte de uz casnic, printre care un ceainic vechi.

Un tânăr într-o cămașă de culoarea cerului senin se străduia să mențină deasupra capului celui din față o umbrelă găurită. Urmau „toboșarii”, cu tam-tamurile sprijinite de pântece, și apoi vreo 10-15 indigeni, bărbați și femei.

Admiram acest „falnic” alai, întrebându-mă dacă avea vreo legătură cu prezența mea, când mâna lui Dholo mă atinse ușor. Îmi șopti:

— În spatele nostru! Atenție!

M-am întors fulgerător, deschizând briceagul cu resort despre care v-am spus că nu mă despart niciodată, fiindcă e capabil să desfacă cutiile de conserve cele mai îndărătnice.

O frântură de secundă am zărit o siluetă care dispărea într-un tufiș. Sunt însă aproape sigur că era înaltă și adusă de spate, că purta ochelari și că-mi datora doi pfunzi, în afara dobânzii legale.

Mă pregăteam să-l urmăresc, dar Dholo m-a făcut să renunț, arătându-mi o nouă misivă, agățată, de data asta, de o creangă.

Se renunțase la uzatul simbol al capului de mort, înlocuindu-l cu un mesaj dactilografiat pe o coală de hârtie comercială!

Să-mi fie permis să vă prezint această scrisoare pe care am păstrat-o ca amintire.

STIMATE DOMNULE CÂRSTEA,

ÎN PRIVINȚA PREZENȚEI DVS. ÎN ACEASTĂ REGIUNE, NE ÎNGĂDUIM SĂ VĂ ATRAGEM ATENȚIA CĂ EA ESTE TOTALMENTE NEDORITĂ. PROFESORUL V. VĂ ÎNCUNOȘTIINȚEAZĂ PE ACEASTĂ CALE CĂ FIIND REȚINUT DE TREBURI IMPORTANTE ȘI CARE NU VĂ PRIVESC, VĂ RECOMANDĂ SĂ VĂ INTOARCEȚI NEÎNTÂRZIAT ACASĂ, ÎMPREUNĂ CU PERSOANA CARE VĂ ÎNSOȚEȘTE. ÎN CAZ CONTRAR, CU TOATĂ POLITEȚEA CARE NE CARACTERIZEAZĂ, NE VOM VEDEA SILIȚI SĂ RECURGEM LA MĂSURI EXTREME, TRIMIȚÂNDU-VĂ UN GLONTE ÎN CAP.

FIȚI REZONABIL

VĂ RUGĂM SĂ PRIMIȚI, STIMATE DOMNULE CÂRSTEA, ASIGURĂRILE DEOSEBITEI NOASTRE STIME ȘI CONSIDERAȚIUNI.

CEI CE VA DORESC BINELE

Nu știam dacă trebuie să râd sau să înjur și, în cele din urmă, le-am făcut pe amândouă. Mai rămăsese poate un ceas până la căderea nopții. Copacii dispăreau încet-încet, prin umbre liliachii, în timp ce insectele fosforescente desenau, pe aceste umbre, capricioasele lor sinusoide.

Cărarea din pădure devenise o alee, cam năpădită de bălării, dar impresionantă prin lărgimea ei.

Dholo se grăbi să mă anunțe că ajunseserăm la destinație. În dreapta și în stânga străjuiau animale fantastice, dăltuite din piatră, iar printre trunchiurile arborilor seculari se străvedeau zidurile cenușii și roase de vreme ale palatului din junglă.

• PRIN LABIRINTUL DE SUB PĂMÂNT

Nu cunosc nicio construcție care să semene, măcar în parte, cu cea de la Wahabe. Mă așteptam să găsesc o singură clădire, dar aici era un vast complex, împrejmuit cu trei rânduri de ziduri circulare. În interiorul acestora, de o parte și de alta a unui drum pietruit de o considerabilă lărgime, se înșirau case cu forme bizare, rotunde, triunghiulare sau romboidale.

La capătul lui era palatul propriu-zis. Din blocuri mari de bazalt fusese înjghebat un trunchi de piramidă, cu marginile crenelate, fără altă cale de acces decât de o firidă îngustă, străjuită de doi lei de piatră. Se păstrase nesperat de bine, doar că vegetația abundentă, iarbă, mușchi, liane, acoperi-seră pereții.

Am pătruns cu o explicabilă strângere de inimă. Interiorul, din pricina grosimii zidurilor, avea dimensiuni surprinzător de reduse: o singură încăpere pătrată, cu latura de vreo cincisprezece metri, podită cu lespezi de piatră. La lumina firavă ce pătrundea printr-o deschizătură a tavanului, am remarcat că era cu desăvârșire goală. Nimic, dar absolut nimic în această sală nu-i arăta menirea.

Am rămas stingher în dreptul porții, așteptând să primesc lămuriri. Dar Dholo dispăruse de lângă mine. Îl ghiceam, după zgomotul pașilor, pe undeva prin penumbra zidurilor.

— Ce faci acolo, Dholo?

— Încerc să găsesc mecanismul! A, iată-l, aicea e!

Cu un hârâit ca de piatră de moară, una din lespezi porni să se rotească, descoperind niște trepte.

Băiatul se întoarse, în sfârșit, lângă mine și-mi satisfăcu curiozitatea.

— Aici, domnule, nu-i mare lucru de văzut. Totul e sub pământ. Cine nu știe, nici nu-și poate închipui. Intră, se uită la pereții goi și pleacă. Dar cine cunoaște secretul răsucește inelul de fier de colo și poarta adevărată se deschide.

Dholo porni sprinten în josul scărilor de piatră, făcându-mi semn să-l urmez. Am coborât fără șovăială, felicitându-mă totodată că fusesem atât de prevăzător să-mi iau lanterna.

Călcând pe a zecea sau a unsprezecea treaptă, deasupra mea, lespedea își reluă locul. Țineam lampa în mână și am apăsat pe buton. Scara cobora aproape vertical și părea fără sfârșit.

— Ce faceți? Stingeți repede lumina!

Dholo avea, ca întotdeauna, dreptate! Dacă ar fi adăugat: „amice Cârstea, te porți ca un copil fără minte!” n-aș fi putut obiecta nimic. Eram de o condamnabilă lipsă de prudență! Nici nu-mi trecuse prin minte că aprinzând lanterna deveneam o țintă ideală pentru adversarii mei, a căror existență încetase să fie o simplă presupunere.

Am stins-o pe loc, făgăduindu-mi solemn să mă comport de-acum înainte potrivit vârstei și experienței mele.

— Dați-mi mâna, domnule!

I-am întins-o, lăsându-mă condus. Până la urmă, scara de piatră tot se termină. Înaintam acum de-a lungul unui coridor strâmt și scund. Dholo cunoștea destul de bine topografia, căci n-avea nevoie nici să încetinească, nici să se oprească pentru orientare. Mie, umblatul prin beznă, într-un loc necunoscut, mi-a fost întotdeauna dezagreabil. De aceea am rămas plăcut impresionat, zărind, la o distanță oarecare, lumină.

Se punea întrebarea dacă eram sau nu așteptat. La urma urmei, adversarii n-aveau de unde să știe că ghidului meu îi era cunoscută intrarea în subterană. Precum bine spunea Dholo, cine pătrundea pentru prima oară în sala pustie din interiorul trunchiului de piramidă făcea, neavând încotro, cale-ntoarsă. Dar dacă ne ținuseră sub observație? Dacă știau precis unde eram și ne întindeau o cursă?

Mă obișnuisem întrucâtva cu bezna și înaintam cu mai multă siguranță.

— Recunosc locul, îmi spuse Dholo. Acolo unde arde lumina a stat bătrânul paznic. Acolo a și murit! Veniți să vedeți și dumneavoastră, domnule.

Avea băiatul ăsta niște idei! Mie și așa îmi treceau fiori de gheață de-a lungul șirei spinării! Dar n-aveam cum să resping propunerea.

Lumina venea dintr-o poartă boltită, de la capătul gangului. Era slabă, ca și când ar fi provenit de la un capăt de lumânare. Cu cât mă apropiam, deveneam tot mai curios și mă lepădam de acel sentiment neplăcut, care-ți îngreunează picioarele și-ți

accelerează bătăile inimii. Mai rămăseseră câțiva pași până la intrarea „camerei mortuare”, cum o numeam în sinea mea, când m-am simțit apucat de haină și smucit înapoi.

— Ce-ți veni, Dholo?

N-a deschis gura. Mi-a arătat doar o sârmă subțire, aproape invizibilă, întinsă de-a latul gangului.

— Să fie vreo primejdie? Ce crezi, Dholo?

— Singur! Aveți grijă să nu atingeți sârma!

Am pășit peste ea, ridicând picioarele cât mai sus. Chiar dacă lovirea acestei sârme nu declanșa o explozie și nu provoca prăbușirea tavanului, împiedicarea de ea ar fi însemnat o căzătură cu urmări mai mult sau mai puțin grave.

Dholo îmi făcuse un nou și prețios serviciu, ceea ce mă convinse definitiv să-i las inițiativa și deplina libertate de acțiune.

Ajunsesem la intrarea în camera paznicului. O acoperea o draperie dintr-o stambă ieftină, de culoare deschisă, care estompa lumina din interior. M-am uitat întrebător la tânărul meu prieten și el îmi dădu să înțeleg să nu mă pripesc. Perdeaua nu ajungea chiar până la podea; rămânea un spațiu lat de o palmă. Dholo se întinse pe jos și încercă să privească înăuntru.

Eu așteptam înfrigurat, strângând în pumn mânerul faimosului meu briceag. Dar pornirile mele războinice se topiră, când Dholo mă informă că înăuntru nu era nimeni.

Am dat binișor draperia la o parte și am pătruns într-o încăpere mică, cu pereții din piatră cioplită. Două paturi de fier, mâncate de rugină, o masă și câteva scaune formau tot mobilierul. O lampă cu petrol răspândea o lumină galbenă, tremurătoare. Locatarii acestei camere erau fără îndoială certați cu curățenia. Farfuriile murdare, resturile de mâncare, hârtiile, mucurile de țigară, sticlele goale și paharele răsturnate o dovedeau din plin.

Cercetând, potrivit obiceiului meu, încet și sistematic întregul spațiu, privirea mi se opri asupra unui obiect de pe cuvertura soioasă a patului. Era un porthart, care mi se părea cunoscut. L-am ridicat și l-am apropiat de lampă. Era din piele gălbuie, cu o încuietoare metalică și purta, în colțul din stânga, monograma T. V.

Teophil Vogan! Porthartul profesorului! Fără să vreau, mâna în care-l țineam îmi tremura. Făcusem bine că venisem aici. Porthartul nu era încă o dovadă a prezenței profesorului în aceste ruine, dar faptul că ele aveau o legătură cu dispariția lui era cert.

Am desfăcut capacul sub privirile nerăbdătoare ale lui Dholo. Înăuntru, sub apărătoarea de celuloid, era o hartă a Nigeriei de nord-est, cu lacul Tșad. În dreptul localității Konka, mai precis în partea ei vestică, cineva făcuse cu creionul roșu o cruce.

Din nou Konka și lacul Tșad! Oare adversarii mei făceau o ultimă tentativă de a mă trimite pe o pistă greșită? Sau Vogan fusese aici, în această cameră, și aflând că va fi dus la Konka, lăsase dinadins porthartul, ca semn de recunoaștere și ca indiciu pentru noi.

Dholo mi-l luă din mână și spuse cu convingere:

— E al domnului profesor! L-am văzut la el. Îl purta atârnat de umăr când a plecat cu cei doi străini. Asta înseamnă că e aici, nu-i așa?

— Va trebui să ne convingem. În orice caz, nu stă în aceste subterane de bună voie. Mai mult ca sigur că e prizonier. Gândește-te la un loc care ar putea servi ca închisoare.

Dholo reflectă câteva clipe.

— Sunt foarte multe, domnule, și eu nu cunosc decât o mică parte. Odată, când am fost aici cu unchiul Ababha, bătrânul paznic ne-a arătat o ușă cu zăbrele de fier. Spunea că dincolo de ea zac osemintele celor care, pe vremuri, îndrăzniseră să pătrundă în palat fără voia stăpânilor.

— E o idee. Haide, arată-mi drumul.

Eram pe cale să pornim mai departe, când, din încăperea pe care tocmai o părăsisem, se auziră șușoteli. Lampa s-a stins, dar mai apucasem să recunosc una din persoanele care apăruseră de nu știu unde: era omul de la hotel, cel care mă ușurase de doi pfunzi!

Am făcut instinctiv câțiva pași înapoi, trăgându-l pe Dholo după mine. Această retragere strategică fusese salutară, căci cu o fracțiune de secundă mai târziu, un bloc de piatră se desprinse din tavan și se prăbuși în galerie, la mai puțin de un metru de noi. Judecând după bubuitul asurzitor și după trepidațiile podelei și ale pereților, blocul ar fi fost capabil să strivească o casă de fier, darmite două ființe plăpânde.

După ce ni se mai potoliră bătăile inimii, am pornit mai departe, în căutarea ușii ferecate.

Acum, când prezența noastră în subterană era cu siguranță cunoscută, nu mai aveam niciun motiv să mă feresc să aprind din când în când lanterna. Așa mi-am dat seama că gangul pe care venisem avea o sumedenie de ramificații. Dholo se descurca acum mai greu, ceea ce era de înțeles: drumul spre camera paznicului îl făcuse de multe ori, pe când pe acesta doar o singură dată. S-a întâmplat să nimerim în niște coridoare care se înfundau sau care erau impracticabile din pricina dărâmăturilor, să mergem în cerc, să revenim acolo unde mai fusesem, dar până la urmă ne-am descurcat.

Intrarea semăna cu cele ale temnițelor medievale. O gaură întunecoasă, prevăzută cu o ușă solidă, prin a cărei ferestruică zăbrelită sufla o boare cu iz de mucegai. În două verigi, una fixată în perete, cealaltă de poartă, atârna un lacăt mare, ruginit. N-am nicio experiență în materie de spargeri, dar știu că înainte de toate trebuie să te convingi că broasca este sau nu încuiată. Aplicând acest principiu înțelept, am apucat lacătul, am tras și… am rămas cu el în mână.

Ușa s-a deschis greu, cu un scârțâit ca în filmele de groază, ceea ce dovedea că nimeni nu avusese grijă să-i ungă balamalele. De partea cealaltă erau câteva scări din care se desprindeau bucăți la fiecare călcătură.

Am apăsat din nou pe butonul lanternei. Temnița avea o formă neregulată și era îndeajuns de mare ca să cuprindă o sută de persoane. Înăuntru nu se afla nimeni. Nici profesorul, nici altcineva!

Nu știam dacă trebuia să-mi pară bine sau nu, dar curând am mulțumit soartei că nu-l adusese pe Vogan aici. Și iată de ce!

Făcusem ocolul temniței și mă pregăteam s-o părăsesc, când dintr-unul din ungherele întunecoase mi-a ajuns la ureche un foșnet ca de frunze veștede. Curios, dădui să mă apropii și ceea ce văzui, îmi înghență sângele în vine.

Printr-o crăpătură a peretelui se strecura un șarpe! Avea capul foarte mic, iar gâtul imens, lățit în formă de disc, purta un desen. Dacă mă pot bizui cât de cât pe cunoștințele mele de zoologie, aveam plăcerea să admir o cobră *naja haje*, faimosul șarpe cu ochelari.

Ca și când un singur șarpe n-ar fi fost de ajuns, în spatele meu se auzi șuieratul unui al doilea exemplar. O a doua cobră, cu trupul în poziție verticală, de atac, se legăna amenințător, fixându-mă cu privirile ei fascinante.

Ce puteam face? Am scos singura mea armă, briceagul.

Dholo urmărea scena – așa cum mi-a mărturisit-o mai târziu – cu convingerea că soarta mea era pecetluită.

Ceea ce a urmat mi-a dat în sfârșit ocazia să-mi demonstrez curajul, dibăcia și promptitudinea reflexelor de fost mijlocaș de grămadă al unei cunoscute echipe grivițene. Mi-am încordat mușchii, am plonjat ca la un placaj și dintr-o singură lovitură, am retezat capul cobrei. Apoi, printr-o fentă, am evitat mușcătura celeilalte. Până să se dezmeticească, am apucat-o cu stânga și, cu dreapta i-am dat și ei lovitura de grație.

Sunt sigur că performanța aceasta a restabilit, într-o bună măsură, prestigiul meu șifonat. Căci ce să mai vorbim, nu-i făcusem până atunci lui Dholo o impresie prea strălucită. A început să bată din palme ca și când ar fi fost pe stadion.

— Bravo! Bravo! Ați fost grozav, domnule! Acum însă veniți! Să ieșim repede de-aici.

Părăsisem „groapa cu șerpi” și colindam din nou coridoarele cufundate în beznă.

Nimic nu arăta că am fi urmăriți sau măcar ținuți sub observație. Peste tot liniște și pace. Dar fără îndoială o liniște înșelătoare. Primisem suficiente dovezi că se știa de noi și că se hotărâse pieirea noastră. Dacă sârma întinsă de-a latul gangului și șerpii din temniță puteau fi simple coincidențe, stingerea lămpii urmată de căderea blocului de piatră nu erau în niciun caz un accident.

Așadar, dușmanii stăteau la pândă și la fiecare pas puteam pica într-o nouă cursă. Pe de altă parte era de-a dreptul imposibil să-l dibuim pe profesor în acest labirint de săli și coridoare, fără să-i cunoaștem planul. Două motive destul de serioase, care demonstrau zădărnicia încercărilor mele.

Orice om cu scaun la cap s-ar fi întors la Yola, s-ar fi prezentat cu porthartul la poliție și ar fi cerut sprijin. Pentru salvarea profesorului era nevoie de un număr de oameni hotărâți și bine înarmați, care să cerceteze sistematic subteranele.

I-am împărtășit lui Dholo gândurile mele. Mi-a dat dreptate, doar că a exprimat anumite îndoieli în privința posibilității

ajutoarelor de a sosi la timp. Asupra inutilității continuării investigațiilor noastre am căzut însă de acord.

Drumul de întoarcere l-am străbătut repede, cu lanterna aprinsă. Eram foarte aproape de treptele care urcau spre ieșire, când s-a petrecut ceva care mi-a dat planul peste cap.

Dholo mergea mult înaintea mea. M-a informat că zărește de-acum capătul de jos al scării, când aerul se umplu de un uruit, ca și când un mecanism ar fi fost pus în funcțiune, iar din tavan coborî ceva masiv și greoi.

Obișnuit cu surprizele și bănuind ce aveau de gând, am făcut un salt temerar, dar m-am izbit de un zid care bara acum coridorul.

Dholo trecuse de partea cealaltă. Am strigat cât am putut de tare, fără să primesc răspuns. Ori zidul era prea gros ca tânărul meu prieten să mă poată auzi, ori puseseră mâna pe el.

M-am învârtit fără rost o bună bucată de timp, având un pronunțat sentiment de vinovăție față de Dholo; apoi am pornit în căutarea altei ieșiri.

• IDOLUL DE STICLĂ

Cutreieram subteranele în căutarea firului Ariadnei. Lanterna dădea semne de oboseală și o foloseam cu zgârcenie. Orbecăiam de-a lungul zidurilor și o aprindeam numai atunci când mâinile mele întinse nimereau în gol. Știam că șansele sunt minime, dar ce altceva, puteam face? Aș minți afirmând că nu mi-era teamă, dar mai mult mă îngrijora soarta profesorului și a băiatului.

Dacă până atunci, în pofida temperamentului meu de copil al Dâmboviței, izbutisem să-mi păstrez calmul, cu scurgerea timpului o furie neputincioasă punea tot mai mult stăpânire pe mine. Eram dornic să mă întâlnesc cu dușmanii, să-i înfrunt, indiferent de rezultat! Dar nimic nu trăda prezența vreunei ființe omenești în straniile catacombe de la Wahabe. Sătul de această pasivitate, am trecut eu însumi la provocări.

Tropăiam, răcneam, cântam și loveam zidurile ca un apucat. Nicio reacție! Se părea că persoana mea încetase să prezinte interes, ceea ce mă jignea profund. Oare eram un adversar atât de puțin redutabil? Exhibițiile mele vocale și celelalte manifestări zgomotoase mă liniștiseră întrucâtva și îmi recăpătai, ca să zic așa, uzul rațiunii.

În orice caz, umblatul acesta fără țintă trebuia să înceteze. Aveam nevoie de un punct de pornire, de o bază strategică, iar cea mai potrivită mi se părea camera paznicului. Acolo găsisem porthartul și tot acolo îl zărisem pe unul din tabăra adversă, pe omul cu ochelari.

Am încercat, printr-un efort de voință, să reconstitui drumul. Țineam minte câteva puncte de reper și speram să mă pot orienta cu ajutorul lor.

N-a fost ușor, dar până la urmă am reușit. Ceasul meu arăta aproape miezul nopții când am pătruns, pentru a doua oară, în camera în care, cu câțiva ani în urmă, murise paznicul. Lampa de petrol era stinsă și la lumina slabă a lanternei, mai mult bâjbâind, am făcut ocolul încăperii sărăcăcioase. Căutam o ușă secretă sau ceva asemănător, căci omul cu ochelari și cel sau cei care-l însoțiseră nu putuseră pătrunde prin zid. Am

descoperit-o sub forma unui chepeng, deasupra căruia stătea unul din paturi. S-a lăsat ridicat ușor, fără zgomot și sub el văzui trepte. Le-am coborât fără ezitare, numărându-le în gând: erau 50! Dar încă înainte de a ajunge la capătul lor am remarcat o lumină. Cu toate simțurile în stare de alarmă, gata la ripostă, am pătruns stupefiat într-o galerie ce înconjura, la o înălțime de vreo zece metri, o imensă sală. Pereții ei erau împodobiți cu o minunată dantelărie în piatră, o operă de artă de o neasemuită frumusețe. Din loc în loc, în niște suporturi de fier forjat, zeci de făclii răspândeau o lumină roșiatică. De la înălțimea punctului meu de observație cuprindeam vasta sală de la un capăt la celălalt. Nici aici nu era nimeni!

Am încălecat balustrada și folosindu-mă de basoreliefuri ca de niște scări, am coborât. Singurul obiect, cel care atrăgea în mod voit privirile, era o statuie, un idol cu aspect înfricoșător, înalt de aproape trei metri.

N-am rezistat tentației de a mă apropia. Cu toate că studiasem arta africană și o cunoșteam binișor, nu întâlnisem niciodată ceva asemănător. Idolul ședea pe un tron aurit, incrustat cu pietre scumpe. Avea capul prelung și țeasta ascuțită, un singur ochi în mijlocul frunții, o gură hidoasă, fără buze și șase brațe, câte trei de fiecare parte a trupului.

Nu semăna cu niciuna din creațiile vechilor meșteri africani, n-avea nimic comun cu splendidele măști și figurine ale acestora. Aparținea, fără doar și poate, unei populații necunoscute, dispărută de secole sau de milenii. Mă străduiam să găsesc elemente de comparație cu obiecte de cult din alte continente, din Asia mai cu seamă sau cu cele ale pieilor roșii din America de Nord, dar nimic nu-mi veni în minte. Statuia a cărei existență nici măcar nu fusese bănuită reprezenta o comoară pentru arheologi și etnologi.

Dorința de a vedea detalii m-a făcut să mai înaintez cu câțiva pași. Materialul era neted, incolor și reflecta lumina torțelor. Niciun metal nu arăta astfel. Aș fi putut jura că e sticlă, o sticlă groasă, cu o vagă nuanță verzuie. Dar asta era cu neputință! Ce să caute într-o ruină dintr-o junglă nigeriană un idol de sticlă? În Egipt ar fi fost cu totul altceva; vechii locuitori ai văii Nilului cunoșteau taina fabricării acestui material. Atunci mi-am zis că poate niște supuși ai faraonilor, ajunși pe aceste meleaguri, au construit palatul și și-au făurit statuia. Prea multe pledau însă

împotriva acestei presupuneri. Idolul n-avea trăsături specifice egiptene și nici nelipsitele semne hieroglifice. În afară de aceasta, basoreliefurile din sală erau categoric de origine nigeriană. Și încă ceva: de o parte a soclului se înșirau statuete, de ceramică, tipice culturii Nok, măști Așanti de o rară frumusețe și podoabe de aur, cum le mai poartă și astăzi femeile din valea Benue. De partea, cealaltă se aflau, rânduite ca niște soldați de plumb, mici figurine de sticlă care reproduceau întocmai idolul.

M-am apropiat și mai mult de statuie, ridicând una din aceste figurine ca s-o pot vedea mai bine. În aceeași clipă, lespedea de sub mine a cedat, mi-am pierdut echilibrul și, înainte de a înțelege ce se petrece, am început să alunec pe un fel de tobogan, aidoma celui din parcul copiilor, de la Herăstrău.

Strângeam între degete figurina, dar lanterna o scăpasem și mai mult ca sigur că se făcuse țăndări.

În cele câteva momente ale călătoriei mele neprevăzute, la ea îmi era gândul și la funestele perspective ale umblatului prin beznă. Aveam o singură consolare: bateria aproape descărcată ar fi făcut-o foarte curând inutilizabilă. Pentru alte reflecții nu-mi mai rămase timp. Atingând capătul de jos al pantei, m-am prăbușit în gol.

• O ÎNTÂLNIRE CU PERIPEȚII

Cât am zăcut în nesimțire, nu știu. Se scurseră câteva ceasuri sau, poate, doar câteva minute. Dar când m-am trezit eram, spre uimirea mea, perfect lucid și-mi aminteam totul. Mă înconjura un întuneric nemaipomenit. Deși nu fusesem niciodată într-o sticlă de tuș, îmi închipui că așa trebuie să fie. Pentru prima dată în viață, regretam că nu sunt fumător, altminteri aveam precis niște chibrituri prin buzunare. M-am ridicat – n-a fost prea ușor – și cu pași șovăitori, cu brațele întinse, am pornit să orbecăiesc prin temnița mea. M-am familiarizat destul de repede cu forma și cu dimensiunile ei: un dreptunghi cu laturile de 18, respectiv de 11 pași. Atât podeaua cât și pereții erau căptușiți cu ceva zgrunțuros și aspru la pipăit, probabil cărămidă. Ceea ce-i reproșam noului meu lăcaș era lipsa totală de confort. Nici măcar un pat de scânduri, pe care să-ți întinzi mădularele, nu exista. Această ignorare a celor mai elementare reguli de ospitalitate m-a îndârjit împotriva gazdelor mele și m-a determinat să am în vedere o plecare cât mai grabnică. Existau, firește, și alte motive! Până una, alta, n-aveam nici cea mai vagă idee în ce fel o asemenea dorință ar putea fi îndeplinită.

Făceam aceste reflecții dând ocol închisorii. Nu știu cum, dar în dreptul unui anumit punct, o adiere rece, venită de undeva de sus, mi-a mângâiat fruntea. Un curent de aer însemna o deschizătură, iar o deschizătură, un eventual drum către libertate. Ignoram distanța de la podea la tavan, așa că nu-mi rămânea altceva de făcut decât s-o măsor, cățărându-mă până sus.

Dumneavoastră v-ați pus vreodată problema cum trebuie să procedezi ca să te urci pe un perete de cărămidă perfect vertical? Eu mărturisesc că nu! Dar așa cum omenirea își datorează multe din marile descoperiri unor cerințe ale momentului, a mea s-a născut din nevoia stringentă de a-mi recâștiga libertatea.

Mi-a venit în minte că alpiniștii, ca să escaladeze un perete abrupt, își creează ei înșiși puncte de sprijin. Același lucru trebuia să-l realizez și eu, doar că-mi lipseau uneltele. N-aveam

nici coardă, nici pioleți, nici alpenștoc, aveam doar vechiul și fidelul meu briceag. Bizuindu-mă, ca în atâtea alte dăți, pe el, m-am apucat de treabă.

Intenționam să scot din loc în loc câte o cărămidă și să utilizez găurile rămase ca trepte. Era chinuitor de greu, din pricina mortarului pietrificat. Până am extras primele două cărămizi, a trecut mai bine de o oră. Următoarele au ieșit ceva mai ușor. Am terminat această muncă de ocnaș la ora când afară începeau desigur să mijească zorile.

Pe măsură ce urcam zidul, curentul devenea mai puternic. De la bun început, bănuisem că există un puț de aeraj și presupunerea mea se adeveri. În colțul tavanului era o deschizătură pătrată, din nefericire prea strâmtă pentru umerii mei. Aproape decis să renunț, am dat să cobor în celulă. Dar niște glasuri ce veneau din puț m-au îndemnat să rămân pe loc. Proptindu-mă cât mai solid pe picioare și ținându-mă de marginile cărămizilor, mi-am vârât capul în deschizătură.

Auzeam acum mult mai clar și distingeam frânturi de fraze. Cineva vorbea cu aprindere, străduindu-se să fie cât mai convingător.

— „... *e spre binele dumneavoastră*... *din punct de vedere material*... *în interesul științei*... *vom găsi mijloace*... *o să regretați*...”

O altă voce, pe care o cunoșteam prea bine, strigă cu patos: „*niciodată*”. Era fără doar și poate a profesorului Teophil Vogan.

Deci tot la Wahabe era! Nu greșisem, insistând și expunându-mă atâtor riscuri. Satisfacția pe care mi-o prilejuia găsirea lui era într-adevăr mare, dar nu deplină. Aveam datoria să-l salvez din mâinile bandiților, să-l readuc teafăr la Yola. Deoarece sus se făcuse tăcere, am socotit că sosise momentul potrivit pentru a intra în acțiune. Puțul trebuia lărgit, o treabă destul de anevoioasă. Vâram lama briceagului între cărămizi și o răsuceam, până ce mortarul se fărâmița. Am scos, una după alta, vreo zece. Spre norocul meu – ce-i drept acest noroc ar fi putut să mă coste scump – zidăria era aici mai șubredă. Cărămizile care căptușeau puțul și care se sprijiniseră în parte pe cele îndepărtate de mine se desprinseră și căzură. Din fericire, în acel moment, capul meu nu se afla chiar sub deschizătură. Am primit câteva lovituri în umăr și în piept, dar

bucuria de a ști puțul îndeajuns de larg pentru a mă strecura prin el m-a făcut să uit durerea.

Hărmălaia produsă de prăbușirea cărămizilor trezise de bună seamă interesul lui Vogan, căci i-am auzit glasul contrariat.

— Ce-o mai fi și asta? E cineva acolo?

— Sunt eu, Cârstea!

Au urmat câteva clipe de tăcere, apoi o șoaptă reținută.

— Cârstea? Cum naiba ai ajuns aici? Unde te afli? Vocea ta vine parcă din străfundurile iadului. A... de-aici! E un fel de trafor care acoperă o deschizătură în perete.

— Sparge-l, Vogan, sparge-l repede! Poate găsești ceva, vreo frânghie, cu care să mă ajuți să urc. Grăbește-te…

Au răsunat câteva izbituri, urmate de o ploaie de moloz și în cele din urmă, deasupra mea, a apărut un cearșaf răsucit. L-am prins între degete și pe jumătate tras de Vogan, pe jumătate cățărându-mă, am ajuns la destinație. Își vârâse capul în deschizătură și fețele noastre aproape că se atingeau.

Mi-a ajutat să ies și, deși nu-i stă în fire, m-a îmbrățișat. Gestul lui – sau poate că era oboseala – mi-a făcut să mi se moaie picioarele. Fapt este că am leșinat. Dar în niște condiții excelente, pe un pat moale, cu perne și plapumă de puf.

(*va urma*)